

Indstilling af: Politikens journalister Signe Thomsen, Elisabeth Astrup, Kristian Trojaborg samt podcastredaktøren Hanne Budtz-Jørgensen til Cavlingprisen 2017 – for serien *De usynlige børn*

I dag er det mine børns 2-års fødselsdag. Min kæreste og jeg har pakket en pose med flag og lys. Vi er på vej hen til børnehaven – børnehaven ovre på kirkegården. En lille afdeling, hvor der kun er begravet børn. Det er der, vores to drenge ligger. Bare på de to år, vi er kommet på kirkegården, er der kommet mange nye små børn til. Det gør ondt helt ind i mit hjerte hver gang. De forældre ved ikke, hvad der venter dem forude. Smerten over tabet, savnet, den hjemløse kærlighed, afmagt, frustration over den manglende forståelse fra omverdenen, splittelsen mellem familien og vennerne og måske også i forholdet. Der er ingen, der ikke har prøvet at miste et barn, der kan forestille sig, hvad det gør ved et menneske. For der er ikke noget samlet kodeks og forståelse for, hvad det vil sige at være forældre til et usynligt barn. Det er svært at navigere i som forældre, for hvad er tilladt at føle? Hvor længe må man sørge, hvor meget må sorgen og de usynlige børn fylde i hverdagen? Og når samfundet og omgivelserne har svært ved at anerkende, at barnet var et barn, kan man så kalde sig far eller mor? Men det er ikke kun vanskeligt at være forældre til et usynligt barn, det er i høj grad også vanskeligt at være de nærmeste. For hvordan kan man forstå den afgrundsdybe sorg, og hvad kan man gøre som pårørende?

Hvilke tanker melder sig når og hvis, man bliver gravid igen – angsten for, at det værste indtræffer, er virkelighed. Hvordan kan man som forældre finde modet og lysten til at prøve igen? Jeg selv har mistet flere gange tidligt i graviditeten, efter jeg fødte mine drenge. Nu står jeg på en endeløs venteliste til *Enheden for Gentagne Graviditetstab* på Rigshospitalet. Jeg er frustreret, gal på mig selv og ked af det. Sorgen over at have mistet mine børn blandes med sorgen over ikke at kunne lykkes med en ny graviditet.

I Politikens artikel- og podcastserie "De usynlige børn" sættes fokus på det at være forældre til de børn, som aldrig nåede at leve eller kun ganske kort nåede at trække vejret. Her har jeg mødt Marianne og Stephan med deres usynlige barn Esther, Julie og journalisten Signe der har mistet to gange, og Helene der oplever at miste gentagne gange tidligt i graviditeten. Jeg har hørt eksperter forklare, hvordan mennesker som mig helt naturligt reagerer, og jeg har følt mig genkendt og anerkendt. For mig har artiklerne og podcastene hjulpet mig til at bygge bro til mine nærmeste, som nu forstår det hele bedre, og serien har også hjulpet mig til at få bedre styr på mit eget indre kaos af tanker og følelser. For første gang har jeg i offentligheden mødt forståelse og interesse for det, der desværre er både min og mange andres virkelighed.

Jeg tror på, at denne serie af artikler og de to podcasts har hjulpet mange andre end bare mig. Pårørende, venner, kollegaer eller bekendte har her haft en mulighed for at kigge ind af døren til den verden, forældre med usynlige børn lever i. Artiklerne har endda medført, at fædres ret til barselsorlov er kommet på den politiske dagsorden. Således har faderen nu fået ret til 14 ugers barsel, når de mister efter 22. graviditetsuge; før havde de kun ret til to uger. Ligeledes er Sophie Hæstorp Andersen, formand for Region Hovedstaden, blevet gjort opmærksom på den urimeligt lange ventetid, der er på at komme til udredning på *Enheden for Gentagne Graviditetstab*.

2.000 spædbørn dør hvert år under graviditeten eller lige efter fødslen. Det berører 4.000 forældre og mange gange flere pårørende, venner og kollegaer. Trods det, er det ikke noget, der tales om - der er et tabu eller en angst for at sige eller gøre det forkerte. Derfor er det endnu mere aktuelt end nogensinde, at dette tema er taget op af Politikens journalister: **Signe Thomsen, Elisabeth Astrup, Kristian Trojaborg** samt podcastredaktøren **Hanne Budtz-Jørgensen**. For mig og mange andre læsere og lyttere har det været et meget vigtigt stykke journalistik.

Med venlig hilsen
Camilla Tang Thomsen